

Szeged, 1897. július 5. –Szeged, 1983. május 5.

Apja vasúti pályamunkás volt. Fia a nyomdász szakmát tanulta ki, 1912-ben szabadult. A szegedi Dugonics, majd Árpád Nyomdában volt gépszedő. 1915-ben lépett be a nyomdász szakegyesület helyi csoportjába és a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba. 1915-ben behívták katonának, s csak 1918-ban tért haza. Bekapcsolódott a munkásmozgalomba, a nyomdász-szakszervezeti csoport vezetője lett. 1919 elején belépett a Kommunisták Magyarországi Pártjába. 1919-ben vöröskatona volt. A Tanácsköztársaság bukása után – plakátragasztás közben – a Szegedet megszálló francia katonák letartóztatták, két hét után szabadon engedték. 1919 júniusától 1921 decemberéig internálva volt, illetve rendőri felügyelet alatt állt. 1921-től a helyi nyomdászszakszervezetben titkári, majd alelnöki, később elnöki pozíciót töltött be. Kapcsolatot tartott az illegális KMP szegedi csoportjával. A nyomdászok körében gyűjtött a Vörös Segély számára. 1944 októberében átlépett a Magyar Kommunista Pártba. Decembertől a városi törvényhatósági bizottság tagja. 1944. december 16-án választották meg az Ideiglenes Nemzetgyűlés képviselőjévé. 1947-ben bekerült az MKP nagy-szegedi végrehajtó bizottságába. 1946 és 1948 között a Szegedi Munkásszövetkezet igazgatóságának tagja. 1948–1949-ben, a nyomdák államosításakor helyet kapott az államosítást lebonyolító bizottságban. A két munkáspárt egyesülése után MDP-tag; 1951-1953-ban függetlenített üzemi párttitkár volt. 1956. november 4. után részt vett az MSZMP újjászervezésében. A hetvenes években – nyugdíjasként – az MSZMP szegedi pártbizottságának társadalmi munkatársa, majd instruktora.